

WASHINGTON, D.C., USA

DA FLIGHT 573 er på vej ind mod USA, er det tidlig aften. Under kontroltårnet, hvor Bruce Johnson befinder sig, breder de endeløse landingsbaner sig. Der er stille i lokalet, og han lægger knap nok mærke til, at han holder vejret. De har endnu ikke fået besked. De ved stadigvæk ikke, om flyet får tilladelse til at lande.

Bruce ser politibiler og andre udrykningskøretøjer stå langs en af landingsbanerne. Ambulancer og brandbiler i massevis. Ingen ved, hvordan det her drama kommer til at ende. Om det hele kommer til at gå ad helvede til. Indsatsstyrkens mænd er ikke til at få øje på, men Bruce ved, de venter i mørket med deres våben parat. En tanke farer gennem hovedet på ham:

Vi skyder gidsler. Det er regel nummer et.

Han ved ikke, hvorfor han får den tanke. At skyde gidsler har aldrig været nogen regel. Ingen i FBI ville tænke eller handle efter så kontraproduktivt et princip. Regel nummer et er, at man aldrig på vilkår, aldrig under nogen som helst omstændigheder, forhandler med terrorister.

Og det gør de heller ikke nu. Princippet om kompromisløshed har været det, der har styret deres handlinger, lige siden flyet lettede fra Arlanda-lufthavnen uden for Stockholm. En by, som Bruce længe har haft lyst til at rejse til, men som han ikke tror, han nogensinde får at se. Hvorfor skulle et menneske som ham rejse til Sverige?

Flyet er en jumbojet fra 1989. Det har haft over fire hundrede passagerer med på sin rejse. Nu er der ikke mere brændstof, og piloten tigger og beder om tilladelse til at lande.

Bruce er usikker på, hvad der kommer til at ske. Han venter stadig på instruktioner fra sin chef. I Sverige må klokken være tæt på halv tolv om natten. Bruce ved, hvad mangel på søvn gør ved et menneske, og han tager sig i agt. Hans kolleger i Stockholm har sikkert haft den samme tanke, men de har ikke haft noget valg. I løbet af alle de timer, der er gået, har han haft kontakt til de samme personer i Sverige; det har været for intensivt til at tage afløsere ind. En eller anden sagde noget om det svenske lys, at solen er oppe så længe om sommeren, og at svenskerne derfor sover i færre timer, også om efteråret som nu. Det er muligt, det passer.

Der er ikke andre fly i bevægelse i luftrummet over lufthavnen. Alle de fly, der er på vej ned for at lande, er blevet omdirigeret til andre byer, og alle de fly, der er parat til at lette, har måttet vente. Medierne er blevet forvist fra området, men Bruce ved, de er der alligevel. Langt væk, på den anden side af afspærringerne, med teleobjektiver, som de kan se helt til Kina med, og de tager det ene slørede billede efter det andet.

Det giver et sæt i ham ved lyden af telefonens ringetone. Det er hans chef, der ringer.

“De har besluttet sig nu. De vælger det værste.”

Bruce lægger telefonen fra sig og rækker ud efter en anden. Han bliver siddende med den i hånden et kort stykke tid, inden han taster det nummer, han har lært udenad, og venter på, at Eden skal tage den.

Dommen er afsagt – flyet skal ikke nå sit mål.

De har valgt den regel, som ikke fandtes.

Gidslerne skal dø.

EN DAG TIDLIGERE

MANDAG DEN 10. OKTOBER 2011

STOCKHOLM, KLOKKEN 12.27

DEN TABTE USKYLD ville aldrig kunne generobres. Sådan havde han tænkt utallige gange. For Sveriges vedkommende var det startet med attentatforsøget i tilknytning til Drottninggatan midt i Stockholms mest intensive julehandel. Sverige havde fået sin første selvmordsbomber, og chokbølgerne bredte sig gennem samfundet. Hvad skulle der ske nu? Ville Sverige blive et af de lande, hvor indbyggerne ikke turde gå uden for en dør af frygt for terroristerne?

Ingen havde været mere bekymret end statsministeren.

“Hvordan skal vi kunne lære at leve med det her?” havde han spurgt en aften, hvor det var blevet sent, og de havde taget et glas cognac sammen på regeringssædet Rosenbad, der var lukket ned for natten.

Hvad skulle man sige til det?

Konsekvenserne havde været ødelæggende. Ikke de materielle – den slags kunne repareres. Derimod var mange følelsesmæssige og moralske værdier blevet knust. Som nytiltrådt justitsminister havde han med forundring nærmet sig de opskræmte mennesker, der krævede nye love for at gøre samfundet mere sikkert. Det fremmedfjendtlige parti i rigsdagen fik vand på sin mølle og kom med det ene udspil efter det andet.

“Der skal seriøse foranstaltninger til i terrorspørgsmålet,” havde udenrigsministeren sagt en af de første gange, hvor regeringen havde været samlet efter attentatet.

Som om hun var den eneste, der havde forstået det.

De havde alle sammen skottet hen til justitsministeren, ham, der var tiltrådt kun et par uger efter terrorattentatet i Stockholm.

Muhammed Haddad.

Fra tid til anden havde han spekuleret over, om de andre mon vidste, hvad der skulle ske, og derfor havde håndplukket ham til posten. Som et alibi. Som den eneste, der kunne gøre det, der skulle gøres, uden at nogen kunne kalde ham racist. Sveriges første muslimske justitsminister. Ny i partiet, og han havde ikke mødt nogen modstand gennem hele sin korte karriere. Fra tid til anden gav det ham kvalme. Han vidste, han fik visse fordele på grund af sin etniske og religiøse baggrund. Ikke forstået på den måde, at han ikke havde gjort sig fortjent til sin succes. Han havde været en lysende jurist, og det var hurtigt gået op for ham, at det var strafferet, han ville beskæftige sig med. Mirakelmanden var han blevet kaldt af sine klienter. Ham, der ikke nøjedes med at vinde, men som også krævede oprejsning. Han havde været femten, da han kom til Sverige. Nu var han femogfyre og vidste, at han aldrig ville vende tilbage til sit hjemland, Libanon.

Hans sekretær bankede på døren og stak hovedet ind.

“De ringede fra Säpo. De kommer her om en halv time.”

Opkaldet var ventet. Säpo ville diskutere et sikkerhedsspørgsmål, og Muhammed havde gjort det klart, at det her var et møde, han ville deltage i personligt, selv om det var usædvanligt.

“Hvor mange er de?”

“De er tre.”

“Og Eden Lundell?”

“Hun kommer også.”

Det gjorde Muhammed mere rolig.

“Vis dem ind i det store konferenceværelse. Sig til de andre, at vi samles der fem minutter inden.”

KLOKKEN 12.32

JEG ER NØDT TIL at gå snart. Der er en fremlæggelse, som jeg er nødt til at være med til.”

Fredrika Bergman kiggede på uret og derefter på sin forhen-værende chef, der sad over for hende ved bordet.

Alex Recht trak på skuldrene.

“Det gør ikke noget, vi kan bare ses lidt længere en anden dag.”

Hun smilede varmt.

“Det vil jeg meget gerne.”

En af ulemperne ved ikke længere at arbejde på Kungsholmen var manglen på gode frokoststeder. Lige nu sad de på en middelmådig asiatisk restaurant på Drottninggatan. Alex’ valg, ikke hendes.

“Næste gang må du bestemme, hvor vi skal mødes,” sagde Alex, som om han kunne læse hendes tanker.

Hvilket han også kunne. Hun var som sædvanlig dårlig til at skjule sine følelser.

“Der er ikke så mange steder at vælge imellem.”

Hun skød tallerkenen fra sig. Mødet startede om en halv time, og hun burde være tilbage et kvarter inden. Hun forsøgte at tolke den tavshed, der havde lagt sig over deres frokostbord. Måske havde de allerede været alt det igennem, der var at sige. Enkle ting, som ikke kunne føre til unødigt smertefulde diskussioner. De havde talt om Alex’ nye job hos Rigspolitiet. Hvad hun syntes om sit vikariat i Justitsministeriet. Om hendes år på barselsorlov med barn nummer to, Isak, i New York, hvor hendes mand, Spencer, havde fået en forskerstilling.

“Du skulle have fortalt, I havde tænkt jer at gifte jer. Så kunne

vi have overbragt vores lykønskninger,” sagde Alex for anden eller tredje gang i løbet af frokosten.

Fredrika sad og vred sig på stolen.

“Vi giftede os i al hemmelighed. Ikke engang mine forældre var med.”

Hendes mor havde stadig ikke tilgivet hende.

“De forsøgte ikke at hverve dig i USA?” sagde Alex med et skævt smil.

“Hvem? NYPD?”

Han nikkede.

“Nej, desværre ikke. Det ville nok have været noget af en udfordring.”

“Jeg var på kursus der engang. De er som alle andre, yankee’erne. Gode til nogle ting, dårlige til andre.”

Det kunne Fredrika ikke udtale sig om. Hun havde ikke arbejdet så meget som en eneste time i sin tid i New York. Hele hendes tilværelse havde været fokuseret omkring de to børn og om at få Spencer på fode igen. Efter at en studerende havde beskyldt ham for at være voldtægtsmand for to år siden, havde alting forandret sig. Da de opdagede, at Fredrika var gravid med barn nummer to, havde de i begyndelsen været enige om at få det fjernet.

“Vi magter ikke et barn mere,” havde Spencer sagt.

“Det er det helt forkerte tidspunkt,” sagde Fredrika.

Så kiggede de længe på hinanden.

“Vi beholder det,” sagde Spencer.

“Det synes jeg også,” sagde Fredrika.

Alex klirrede med kaffekoppen.

“Jeg troede, du kom tilbage,” sagde han. “Til politiet.”

“Efter New York, mener du?”

“Ja.”

Med ét følte lydene fra de andre frokostgæster stressende.

Undskyld, følte hun trang til at sige. Undskyld, jeg lod dig vente, selv om jeg vidste, jeg ikke havde i sinde at komme tilbage.

Men der kom ikke en lyd over hendes læber.

“På den anden side forstår jeg godt, at du ikke kunne sige nej tak til en stilling i Justitsministeriet,” sagde Alex. “Sådan et tilbud får man ikke hver dag.”

Det var ikke et tilbud. Jeg søgte den forbaskede stilling, fordi jeg vidste, min sjæl ville rådne, hvis jeg vendte tilbage til jer på Kungsholmen.

Fredrika strøg en hårløk væk fra ansigtet.

“Nej, det er jo sådan, det er.”

Der var ikke andet at sige. Efter sagen med den stumme forfatterinde og graven i Midsommarkransen, som Alex' gruppe havde efterforsket i foråret 2009, var alt faldet fra hinanden. Da personalechefen, Margareta Berlin, havde kaldt Alex ind på sit kontor og fortalt, at den særlige efterforskningsgruppe, som han havde været chef for de seneste år, skulle opløses, kom det ikke bag på nogen. Gruppen gik i tomgang, og Alex lagde al sin energi på sin nyforelskelse i Diana Trolle, mens Fredrika gik op i sin graviditet.

“Har du hørt noget fra Peder?”

Det gav et ryk i Alex, da han hørte Peders navn.

“Nej, har du?”

Hun rystede bedrøvet på hovedet.

“Ikke siden han bar papkasserne ud fra sit kontor. Men jeg har hørt ... at han ikke har haft det så godt.”

“Det har jeg også.” Alex rømmede sig. “Jeg løb på hans kone, Ylva, i sidste uge. Hun fortalte lidt om, hvordan de havde haft det.”

Fredrika forsøgte at forestille sig det helvede, Peder levede i, men det gik ikke. Hun vidste ikke, hvor mange gange hun havde forsøgt, kun at det var lige svært hver gang.

Nogle ting læger aldrig. Hvor meget vi end kæmper.

Hun vidste, at Alex havde et andet syn på den sag, at han syntes, Peder burde tage sig sammen og komme videre. Det var derfor, hun ikke havde taget sagen op før nu.

“Han er nødt til at holde op med at opføre sig, som om han har monopol på at føle sorg,” sagde Alex, idet han brugte de samme ord, som han altid gjorde, når de forsøgte at tale om det, der var sket. “Han er ikke den eneste, der har mistet en, der har stået ham nær.”

Alex havde selv mistet sin hustru, Lena, der døde af kræft, så han kendte til alle sorgens mørke afgrunde. Men Fredrika syntes, der var en afgørende forskel på at miste et menneske, der døde af

kræft, og på at få en af sine kære slået ihjel af en hensynsløs morder.

“Jeg tror ikke, Peder befinder sig i en situation, hvor han selv kan bestemme, hvordan han vil have det,” sagde hun og valgte sine ord med omhu. “Sorgen er blevet en sygdom.”

“Jamen, han har jo både søgt og fået hjælp. Og alligevel får han det ikke bedre.”

De tav, undlod at gå videre med diskussionen. Hvis de gjorde det, ville det ende, som det plejede. Med at de blev uvenner.

“Jeg er vist nødt til at gå nu.”

Fredrika begyndte at samle sine ting. Håndtasken, sjalet, jakken.

“Du ved, jeg altid holder en dør åben for dig.”

Hun afbrød det, hun var i gang med. Tænkte, at nej, det havde hun faktisk ikke vidst.

“Tak.”

“Du var en af de bedste, Fredrika.”

Hendes kinder blev varme og øjnene slørede.

Alex så ud, som om han havde tænkt sig at sige noget mere, men hun afbrød ham ved at rejse sig op. De fulgtes ad ud fra restauranten, og midt på Drottninggatan bredte Alex armene ud og gav hende et kram.

“Jeg savner også dig,” hviskede Fredrika.

Så skiltes de.

Vicepolititiinspektør Alex Recht havde en gedigen karriere bag sig. Han havde været inden for politiet i mange år og haft stor succes. I 2007 var hans succes blevet kronet med, at han fik til opgave at danne en særlig efterforskningsgruppe. Den skulle være lille, men samle de mest kompetente. Ekstra ressourcer ville ikke blive noget problem, hvis der blev brug for det. Først havde Alex knyttet den relativt unge, men også dygtige Peder Rydh til gruppen. En fyr, der havde vist sig at være en rigtig dygtig efterforsker, men som havde et hidsigt temperament og til tider også en manglende dømmekraft. Nu her bagefter havde Alex spurgt sig selv, om han bar en del af skylden for den tragedie, der skete for to år siden, og som resulterede i, at Peder mistede sit politiskilt. Men det mente han nu ikke. Det havde været en rædsom sag, og prisen havde været høj for alle de involverede.

Men ingen var kommet til at betale så høj en pris som Peders bror, Jimmy.

Alex vidste, at han ikke burde blive ved med at spekulere over den sag, der havde kostet ham så meget. Efter Peders hastige udtræden af efterforskningsgruppen var det gået hurtigt ned ad bakke. Fredrika Bergman, der var den eneste efterforsker, som Alex ikke selv havde håndplukket til gruppen, havde tabt gnisten, og da så hun blev gravid med barn nummer to, syntes Alex, hun forsvandt fra gruppen.

Han skulle være den første til at indrømme, at han ikke havde brudt sig om hende i begyndelsen. Fredrika var akademiker, en civil efterforsker, der hverken havde interesse i eller evner for jobbet. Længe havde han forsøgt at manøvrere uden om hende, givet hende så enkle arbejdsopgaver som muligt. Indtil det en dag gik op for ham, at han havde taget fejl. I modsætning til, hvad han troede, havde hun store evner for jobbet. Problemet var snarere det der med interessen. For Alex kunne se, hun ikke trivedes i organisationen, og det var svært at lave om på det. Hun skulle selv have viljen, hvis det nogensinde skulle blive godt. Og en skønne dag vendte det. Da sagen med Rebecca Trolles partere rede lig landede på Alex' bord, afbrød Fredrika sin barselsorlov og kom tilbage. Det forår havde de nået deres højdepunkt. De havde aldrig været bedre.

Alex tog en kaffekop og gik ud i kaffestuen for at hente mere. Han havde fået en ny stilling i Rigspolitiet. Et godt job i en god gruppe. Interessante sager, der havde med grov organiseret kriminalitet at gøre. Men han kunne sgu ikke lade være med at savne det liv, han havde haft før. Inden det hele blev smadret. Frokosten med Fredrika havde mindet ham om alt det, han ikke længere havde.

Han var ikke dummere, end at han havde forstået, at Fredrika havde søgt stillingen i Justitsministeriet, fordi hun ville væk. Det var svært at klandre hende for hendes valg. Hun var et dygtigt menneske, og den slags blev tit rastløse. Han vidste ikke helt, hvad hun i grunden lavede i ministeriet; Alex havde forstået, at hun havde visse kontakter til Säpo, men han havde ikke orket at gå dybere ind i det.

Han havde andre ting at tænke på.

Mennesker, han havde mistet på forskellige måder.

“Du må ikke lade dig synke ned i dine tanker på den der måde,” havde Diana sagt så sent som dagen inden. “Du er nødt til at lægge de ting bag dig, der er sket.”

Diana Trolle.

Han ville have været fortabt uden hende. Hun vidste lige så godt som han, hvordan ægte sorg føltes, hvor ondt den kunne gøre. Indimellem var han usikker på, om de ville være blevet forelsket i hinanden, hvis ikke det havde været for den følelse af fortvivlelse, der forenede dem.

Sorg.

Savn.

Smerte.

Selvfølgelig havde han da vidst, at de følelser fandtes, at han var nødt til at tage dem med i sine beregninger. Det var en del af livet at blive knust. Eller var det ikke? Irritationen blussede op igen, da han kom til at tænke på Peder. Fandens også, at han ikke kunne tage sig sammen. At han ikke var i stand til at håndtere sit chok på en anden måde end ved at gøre sig selv ulykkelig i al evighed.

Hvis han havde været i stand til det, kunne han have arbejdet videre inden for politiet sammen med Alex og Fredrika. For til syvende og sidst var det det, det handlede om. At Alex havde mistet en nær kollega, som han havde været glad for at arbejde sammen med. Og det havde han – også selv om han vidste, det var så pokkers uretfærdigt – så uhyggeligt svært ved at bære over med.

Alex' tanker blev afbrudt ved, at hans chef stak hovedet ind på hans kontor.

“Bombetrussel,” sagde han. “Vi har lige fået et opkald.”

“Det tager jeg,” sagde Alex hurtigt og rejste sig op.

Bombetrussel. Bygninger, der blev smadret, og mennesker, der blev sprængt i stumper og stykker. En ond handling i sin reneste form.

Et stykke tid senere havde han sat sig ind i sagen. Der var ikke én, men fire bombetrusler, rettet mod forskellige lokaliteter i Stockholm. Blandt andet regeringssædet, Rosenbad.

Alex stod totalt uforstående over for det hele.

Fire bomber. Hvad fanden handlede det her om?

KLOKKEN 12.32

HVOR KOM AL den vrede fra? Eden Lundell vidste det ikke med sikkerhed. Som øverste chef for sikkerhedspoliets antiterrorenhed forventedes hun at have en klar opfattelse af hver eneste af de sager, de havde at gøre med, men tit fandt hun det meget svært at følge, hvilke tankegange der lå bag forskellige personers handlinger.

Lige i øjeblikket havde de flere sager, de burde kigge nærmere på, og Eden var nødt til at prioritere. Ressourcerne begyndte at blive knappe, og hun ville gerne se resultater. Tålmodighed havde hun aldrig haft meget af, og det var ikke blevet bedre, efter at hun var startet hos Säpo.

Hvis bare de havde kunnet forstå vredens udspring, dens kilde.

Den vrede, der fik unge mennesker til at vende respekten for liv ryggen og tage voldelige midler i brug for at gennemtvinge de forandringer, som de syntes var nødvendige. At begå terror. Eden havde atter og atter spurgt sig selv, hvad der ville kunne skubbe hende over på den anden side af grænsen. Få hende til at gribe til våben og kæmpe mod mennesker, som havde levet i det samme land som hun, og som hun før i tiden ikke havde følt antipati over for.

Hvad kunne få mig til at begå den værste af alle synder?

Hun var nået frem til, at kærligheden til hendes familie var en af de ting. Hvis de blev truet eller ramt af en ulykke.

Gud forbyde, at det nogensinde sker, for så lægger jeg min fjendes borg i ruiner.

Men den vrede, som Eden mødte gennem sit arbejde, lod ikke til at have en personlig baggrund. Hadet voksede i unge menne-

sker af en helt anden årsag. Det var useriøst at udpege en enkelt faktor, der kunne forklare hele fænomenet. Selv om de godt kunne ønske, det forholdt sig på den måde.

Eden gik systematisk gennem det senest indkomne materiale i en af de sager, hun havde liggende foran sig. En allerhovedes tynd kop te. De oprindelige efterretninger var utvetydige – de mistænkte fyre havde gang i finansiering af terroraktioner i Colombia. Men efterretningerne kunne ikke bare uden videre bruges i en domstol, og derfor måtte Säpo få fat på sine egne oplysninger, som bekræftede det, de allerede vidste, og som kunne føre til domfældelse.

Det skete alt for tit, at efterretningerne sagde én ting, og beviserne sagde noget andet, og det førte altid til det samme: at anklageren tabte i retten eller endnu tidligere. At de virkede svage og inkompetente på Säpo. Og gang på gang fik folk det indtryk, at de forfulgte uskyldige mennesker, der ikke på nogen måde havde gjort sig fortjent til at havne i en sikkerhedstjenestes søgelys.

Eden fattede ikke, hvorfor der altid blev så meget ballade. Hendes år inden for Rigspolitiet havde ikke ligefrem bestået af en lang række succesrige efterforskninger, men det tiltrak sig langt mindre opmærksomhed i offentligheden og medierne. Efter attentatet i Stockholm oplevede Eden imidlertid, at meget havde forandret sig. Folk havde højere forventninger. Hvis ikke de havde vundet den sidste sag i landsretten, ville deres hverdag på jobbet være blevet rigtig tung.

En eller anden bankede på Edens dør. Hun råbte 'kom ind', og enhedens analysechef, Sebastian, trådte ind. Eden skød de papirer, hun havde liggende foran sig, hen i Sebastians retning.

"Hvad mener du?"

"Det samme, som jeg har sagt de sidste par uger. Vi finder ikke mere på de fyre. Lad det fare."

Hun nikkede tankefuldt.

"Og de penge, som vi ved, de sender til terrororganisationer i Sydamerika?"

Analysechefen trak på skuldrene.

"Vi kan ikke vinde hver gang."

Eden smed papirerne ind i skabet og smækkede det i. Sagen

blev til historie i samme øjeblik, som det forsvandt ud af hendes synsfelt.

Nu ville hun fokusere på Zakaria Khelifi i stedet. Den mand, der var blevet frikendt i landsretten, mens hvis venner var blevet dømt.

“Hvornår skal vi være i Justitsministeriet?”

“Om en halv time. Jeg tænkte, vi skulle gå derhen.”

Det var en god idé. Så kunne Eden nå at ryge på vejen og tænke over, hvad hun skulle sige, som kunne få justitsministeren til at forstå, at de var nødt til at udvise algerieren Zakaria Khelifi.

Med tanke på alle de oplysninger, de havde, og at udlændingestyrelsens øverste domstol var gået med på deres linje, burde det ikke blive specielt svært. Og når først Khelifi havde forladt landet, kunne de sætte det endegyldige punktum for Operation Paradis.

Mødet blev holdt i et af ministeriets mere diskrete lokaler. Ud over justitsministeren deltog departementschefen, en politisk sagskyndig og en håndfuld berørte tjenestemænd. Fredrika Bergman hørte til blandt de sidstnævnte. Säpo var kommet til Rosenbad for at gøre rede for et såkaldt sikkerhedsspørgsmål. De ønskede at tilbagekalde en udenlandsk borgers opholdstilladelse, eftersom manden kunne gå hen og blive en alvorlig sikkerhedstrussel. Sagen var gået fra udlændingestyrelsen til udlændingestyrelsens øverste domstol, og nu lå den hos regeringen.

Fredrika kunne ikke lade være med at tænke over den måde, de sad placeret omkring bordet. Ministeriets folk på den ene side, Säpos på den anden. Alle fra Säpo havde præsenteret sig med en eller anden form for cheftitel. Afdelingschef, enhedschef og analysechef. Enhedschefen kaldte sig for Eden og lugtede af cigaretrøg. Hun måtte være op imod en meter og firs, og hendes hår var så honninggult, at Fredrika nægtede at tro på, at det var hendes naturlige hårfarve. Lugten af cigaretrøg forbavsede hende. Eden så ganske enkelt alt for sund ud til at være ryger.

“Så går vi i gang,” sagde ministeren. “Vi har en halv time.”

Analysechefen bøjede sig ned og lagde en computertaske op på bordet. Med hænder, der havde gjort det mange gange før, åbnede han den og tog en bærbar op, som han tændte. Eden rakte en hånd

ud og koblede computeren til et kabel på mødebordet.

“Kan du sætte fremviseren i gang?” spurgte hun Fredrika.

Stemmen var hæs, og hun talte med en accent, som Fredrika ikke kunne placere. Edens hænder havde lange, slanke fingre med korte, ulakerede negle. Hvis hun havde ladet neglene vokse og lakeret dem røde, havde hun kunnet få en hvilken som helst mand på kroen i byen. Fredrika lagde mærke til en ring på Edens venstre hånd. Enten var hun gift eller forlovet. Det var lige så uventet som cigaretrøgen.

“Selvfølgelig,” sagde Fredrika og startede fremviseren i loftet ved at trykke på to knapper.

Analysechefen gik i gang med sin præsentation. Det første billede dukkede op på skærmen. Blå baggrund. Säpos eget logo til højre. Små, hvide prikker i forskellige formationer. Overskriften var enkelt formuleret:

“Sagen Zakaria Khelifi.”

Næste billede.

“Baggrund.”

Det var Eden, der tog ordet.

“Zakaria Khelifi var, som I ved, aktuel i den retssag, som landsretten fældede dom i i sidste uge. Anklageren forsøgte at få ham dømt for anstiftelse af terroraktioner, men Khelifi blev frikendt og sat på fri fod.”

Afdelingschefen, der sad ved siden af Eden, og som tydeligvis var hendes chef, hostede i albuen. Eden fortsatte.

“Men i den retssag, der omfattede Zakaria Khelifi, lykkedes det os at få de to hovedmænd dømt, to nordafrikanske borgere, for anstiftelse til terroraktioner. Det lykkedes os at bevise, at de i månederne op til pågribelsen havde været i gang med at forberede et stort attentat mod Sveriges rigsdag. Ved razziaen fandt vi en stort set færdigbygget sprængladning og midler til at fremstille mindst to mere. Vi mener, at de kan have planlagt aktionen til at finde sted ved den store migrations- og integrationsdebat, som alle har talt om så længe, men som ikke er blevet til noget.”

“Ikke før i morgen,” sagde ministeren. “Den finder sted om formiddagen.”

Fredrika blev helt iskold, da migrations- og integrationsde-

batten kom på tale. Det var en debat, som kun de fremmedfjendske havde ønsket sig. Var det den, der havde været målet for de mænd, som nu var blevet dømt for anstiftelse til terroraktioner? De måtte have lavet forberedelserne og ventet på den perfekte og mest spektakulære lejlighed til at slå til, for debatten havde kun været kendt i et par uger.

“Vi tror, de to mænd, der blev dømt, var de eneste gerningsmænd. Alle vores analyser peger i den retning, og den dom ser vi ingen grund til at tage op til fornyet overvejelse. Derfor har vi ikke rejst spørgsmålet om øget overvågning af rigsdagen, heller ikke inden morgendagens arrangement. Altså ud over det, der allerede er planlagt, selvfølgelig. Vi har haft kontakt til kolleger på den åbne side, og de har iværksat strikse sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte debatten.”

Selvfølgelig, tænkte Fredrika. Selv når man brugte de demokratiske spilleregler i et forsøg på at afskaffe de pågældende spilleregler, fik man støtte af ordensmagten.

Afdelingschefen afbrød Edens redegørelse.

“Vi var glade for det gode resultat i byretten og landsretten med hensyn til de to andre mænd. Det var vigtigt for sikkerhedspolitiet at kunne afværge et terrorattentat i tide. Vi får alt for tit skudt i skoene, at vi gør for lidt eller for meget, for tidligt eller for sent.”

Fredrika forstod, hvad afdelingschefen talte om. Når Säpo rejste forskellige sager ved en domstol, men ikke havde held til at få de sigtede dømt, haglede kritikken tit ned over dem. Især i de tilfælde, hvor en pågribelse ikke engang førte til en sigtelse. Fredrika havde mere end en gang reflekteret over den balanceakt, som den svenske sikkerhedstjeneste blev tvunget til at mestre, og hun havde spekuleret på, om hun selv ville have orket at have så utaknemmeligt et job.

Så kom Drottninggatan, og vinden vendte. De selvsamme journalister, der mente, at man fra tid til anden tog for hårdt fat, syntes nu, man havde gjort alt for lidt. Den mand, der sprængte sig selv i luften på Drottninggatan, havde jo været på Facebook, så hvorfor havde landets sikkerhedstjeneste ikke kendt til ham?

Hvem ønsker et samfund, hvor Säpo overvåger en på Facebook? havde Fredrika tænkt. Åbenbart ret mange.

Eden gik videre med sin fremlæggelse. Fredrika spekulerede på, hvilken funktion analysechefen havde. At bære rundt på computeren?

“Der blev ganske vist kun dømt to gerningsmænd i sidste uge, men *rundt omkring dem* har vi identificeret flere medhjælpere,” sagde Eden. “Zakaria Khelifi er en af dem.”

Hun pegede på Zakaria på skærmen.

“Han var den eneste af medhjælperne, vi havde så mange beviser på, at det var nok til at anholde ham og rejse tiltale.”

Justitsministeren lagde hovedet på skrå.

“Det er ikke kun i retssager mod terrortiltalte, at det er svært at blive dømt, og det synes jeg, vi skal se som noget positivt.”

“Ja, selvfølgelig.”

Ny tavshed.

“Zakaria Khelifi,” sagde Eden. “Det er ham, der er årsag til, at vi er her.”

Alle i lokalet lyttede.